

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214215357
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Ilavský
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2214215357.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Daniela Ilavského a sudcov JUDr. Kataríny Slováčekovej a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 351 026, adresa sídla Bratislava, Grösslingova 77, zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, konajúc JUDr. Františkom Sedlačkom, PhD., LL.M., proti žalovanému 1/: N. A., nar. XX. B. XXXX a žalovanej 2/: V. A., nar. XX. P. XXXX, u oboch adresa trvalého pobytu R. N. Y., V. R. XXX, obaja zastúpení splnomocnencom: zselinszky s.r.o., IČO: 36 869 007, adresa sídla Bratislava, Laurinská 3, o zaplatenie 1.751,11 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 15. marca 2019 č.k. 14C/29/2016-225 takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e .

II. Žalobca je povinný nahradiť žalovaným trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.).

1.2.1 Z dokazovania mal (pre účely potrebné pre rozhodnutie o odvolaní) za preukázané, že predmetom úverovej zmluvy z 22. augusta 2006 uzatvorenej medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi bolo poskytnutie spotrebného úveru 100.000 Sk (3.319,39 eur) s 9,8% ročným úrokom. Na preklopenie obdobia do pridelenia cieľovej sumy a vzniku nároku na stavebný úver, stavebná sporiteľňa poskytla medziúver. Po splnení podmienok pridelenia cieľovej sumy sa medziúver transformuje na stavebný úver vo výške rozdielu medzi zostatkom dlžnej sumy medziúveru a nasparenou sumou na sporiteľskom účte, s úrokovou sadzbou 6% ročne.

1.2.2 Ku dňu 11.11.2010 dlh žalovaných voči žalobcovi predstavoval sumu 269,82 eur (136,23 eur nedoplatok; 1,83 eur úrok z omeškania; 24,90 eur poplatok za upomienku; 106,86 splátka za november a december 2010). Z uvedeného je zrejmé, že žalovaní boli v omeškani už so splátkou splatnou za november 2010.

1.2.3 Ku dňu 27.12.2010 bola pohľadávka žalobcu voči žalovaným zosplatená a predstavovala sumu 2.626,81 eur.

1.2.4 Finančné prostriedky z medziúveru vo výške 3.319,39 eur boli žalovaným vyplatené dňa 18. septembra 2006.

1.2.5 Ku dňu zosplatenia medziúveru došlo k preúčtovaniu zostatku sumy vo výške 1.301,70 eur na sporiacom účte v prospech medziúčtu, čím sa znížil dlh žalovaných. Po zosplatnení žalovaní ešte zaplatili celkom 1.289,33 eur, ktoré boli započítané čiastočne na úhradu úrokov a istiny. Splátky žalovaných na splatenie úveru po jeho zosplatnení boli i naďalej započítané nie len na istinu zosplateného úveru s príslušenstvom, ale aj na ďalšie poplatky, zmluvné úroky, úroky vo výške 9,8% a úroky z omeškania 5%, ktoré boli zaúčtované za každý deň (denné) a kumulované. Žalovaní spolu titulom splátok úveru zaplatili žalobcovi sumu vo výške 5.293,73 eur.

1.2.6 Žalovaní už v poradí s prvou splátkou splatnou k 15. októbru 2006 boli v omeškaní, keď ju zaplatili až 7. novembra 2006, pričom za omeškanie im bol zaúčtovaný poplatok 100 Sk k 31. októbru 2006. Ďalej boli v omeškaní v poradí s piatou splátkou splatnou k 15. februáru 2007, ktorú zaplatili až 27. februára 2007, pričom za omeškanie im bol opäť zaúčtovaný poplatok 100 Sk k 28. februáru 2007. Následne žalovaní boli omeškani v poradí s 25. splátkou splatnou k 15. októbru 2008, ktorú zaplatili až 7. novembra 2008, pričom za omeškanie im bol opäť zaúčtovaný poplatok za upomienku 100 Sk k 31. októbru 2008. Následne boli v omeškaní s 26. splátkou splatnou k 15. novembru 2008, ktorú zaplatili až 7. januára 2009, pričom za omeškanie im bol opäť zaúčtovaný poplatok za upomienku 100 Sk k 30. novembru 2008. Takisto boli v omeškaní s 27. splátkou splatnou k 15. decembru 2008, ktorú zaplatili až 9. februára 2009, pričom za omeškanie im bol opäť zaúčtovaný poplatok za upomienku 100 Sk k 31. decembru 2008. Tieto poplatky za upomienky za oneskorené platby boli tiež účtované aj za riadne a včas nesplatenú 28. až 31. splátku, ako aj za 38. splátku.

1.3 Vec právne posúdil ako nárok veriteľa voči dlžníkom na vrátenie poskytnutých im peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom a úrokom z omeškania a to titulom úveru podľa § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 8 a 9, § 54 ods. 1 a ods. 2, § 100, § 101, § 103, § 112, § 565 O.z. (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení jeho neskorších zmien a doplnení) a článku V ods. 2 písm. b) úverovej zmluvy a dospel k záveru, že žalobcovi nemožno priznať v konaní uplatnené právo z dôvodu jeho premlčania namietaného v konaní žalovanými.

1.4 V danom prípade je preukázané, že sa záväzkový vzťah medzi stranami sporu bol založený na základe spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaní splácali poskytnutý úver do 16.8.2010, kedy uhradili poslednú splátku. Zosplatenie úveru mal žalobca so žalovanými dohodnuté v článku V ods. 2 písm. b) úverovej zmluvy, kedy listom zo dňa 27.12.2010 vyhlásil okamžitú splatnosť úveru, a to po upozornení na dlžné splátky a výzve na ich zaplatenie z 11.11.2010 (č.l. 23 a nasl.) za omeškané splátky za mesiace november 2010 a december 2010 s upozornením o možnosť zosplatenia úveru. Výzvy pred 11.11.2010 žalobca nepreukázal. Žalovaný zosplatenie úveru nenamietal a uvedená skutočnosť ohľadne splatnosti úveru medzi stranami sporu nebola sporná. Teda súd ustálil, že od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej trojmesačná lehota a žalobca si uplatnil právo po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky. Zároveň žalobca upozornil spotrebiteľa - žalovaných v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. Splatnosť úveru nastala ku dňu 27.12.2010.

1.5.1 Konanie pred rozhodcovským súdom bolo začaté dňa 28. februára 2011, na základe ktorého bol vydaný rozhodcovský rozsudok z 26. januára 2012. Následne v exekučnej veci súd zamietol žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom toto rozhodnutie odvolací súd potvrdil (10CoE/580/2013-74) dňa 28. novembra 2013. Exekučný súd vyhodnotil rozhodcovskú doložku tvoriacu podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku slúžiaceho za exekučný titul za neprímeranú, neprijateľnú a preto neplatnú zmluvnú podmienku.

1.5.2 Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva okrem iného v tom, že jeho právomoc prejednať a rozhodnúť spor odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, teda iba platná rozhodcovská doložka môže založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť. V konaní Okresného súdu Dunajská Streda pod sp.zn. 5Er/580/2013, ktoré rozhodnutie bolo Krajským súdom v Trnave z 28.11.2013 č.k. 10CoE/580/2013-74 potvrdené, bolo ustálené, že rozhodcovská doložka uzavretá medzi zmluvnými stranami je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a z toho dôvodu je potrebné ju považovať za absolútne neplatnú. Rozhodcovský súd teda nemal právomoc vec prejednať a vydať rozhodcovský rozsudok.

1.6.1 Podmienkou na spočítanie premlčacej doby nie je uplatnenie práva u akéhokoľvek orgánu, ale len u orgánu príslušného, teda takého, ktorý má na takéto konanie a rozhodnutie právomoc. V danom prípade žalobca uplatnil právo na rozhodcovskom súde, ktorého rozhodca nemal právomoc vydať rozsudok v dôsledku absolútne neplatnej rozhodcovskej doložky, nejde teda o uplatnenie práva u príslušného orgánu v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Po dobu trvania rozhodcovského konania premlčacia doba plynula - nespočívala, čo platí aj pre exekučné konanie, ktoré bolo iniciované na podklade nulitného rozhodcovského rozsudku.

1.6.2 Predmetná trojročná premlčacia doba preto začala plynúť v súlade s ust. § 101 Občianskeho zákonníka deň nasledujúci po splatnosti uplatnenej pohľadávky, t.j. 28.12.2010. Ide o deň, kedy veriteľ mohol po prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde. V prípade peňažných pohľadávok ide o deň nasledujúci po splatnosti pohľadávky veriteľa a poskytnutie lehoty na dobrovoľné splnenie po zosplatnení na veci nič nemení. Pričom trojročná lehota uplynula dňa 28.12.2013, a to s poukazom na § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.6.3 Keďže žaloba na súd bola podaná až dňa 29.7.2014, teda po uplynutí premlčacej doby a žalovaní dôvodne vzniesli námietku premlčania uplatneného nároku, súd dospel k záveru, že z dôvodu premlčania nároku žalobcu nebolo možné uplatnený nárok priznať a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.7 O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný 1/ a žalovaná 2/ majú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100%. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a vecne potrebou priznania žalovaným plnej náhrady trov konania vzhľadom na ich plný procesný úspech v spore.

2.1 Rozsudok napadol riadnym a včasným odvolaním žalobca s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe a priznaním žalobcovi plnej náhrady trov konania, vinniac súd prvej inštancie, že tento na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a preto aj nesprávne rozhodol (§ 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C.s.p.).

2.2 K odvolacím dôvodom ďalej uviedol:

Ustanovenie § 52 a ods. 2 O.z. sa na daný právny vzťah neaplikuje, keďže k účinnosti namietanej právnej úpravy došlo až po vzniku sporného zmluvného vzťahu. Neskoršia právna úprava nemôže zmeniť so spätnými účinkami režim plynutia premlčacej lehoty v spotrebiteľských zmluvách uzavretých pred jej účinnosťou. Takýto výklad je v rozpore so zásadou zákazu retroaktívneho pôsobenia právnych noriem a zásadou zachovania právnej istoty. Zmluva o úvere je absolútny obchodný právny vzťah a preto v súlade so zásadou nepravej retroaktivity musí byť danom prípade aplikácia úpravy premlčania podľa Obchodného zákonníka akceptovaná. Prípadná zmena režimu premlčacej lehoty pri spotrebiteľských zmluvách je prípustná iba do budúcnosti. Rovnaký záver k aplikácii § 52 ods. 2 O.z. na spotrebiteľské zmluvy uzavreté pred účinnosťou tohto ustanovenia bol konštatovaný aj v stanovisku Útvary dohľadu nad finančným trhom Národnej banky Slovenska k 21.4.2015 číslo 1/2015.

2.3 Ak by aj premlčanie uplatneného práva žalobcu bolo potrebné posúdiť podľa O.z. (čo však odvolateľ odmieta), žaloba bola podaná včas, keďže počas predchádzajúceho rozhodcovského konania premlčacia doba nepochybne spočívala. Podľa § 19 ods. 1 zákona číslo 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, podanie žaloby na rozhodcovský súd alebo prijatie žaloby druhým účastníkom rozhodcovského konania, ak rozhodcovský súd ešte nebol ustanovený, má rovnaké právne účinky, ako keby žaloba bola podaná na súd. Žalobca vyzval žalovaných na okamžité splatenie úveru ku dňu 27.12.2010 a tak týmto dňom začala plynúť zákonná trojročná premlčacia doba, ktorá by pri pasivite žalobcu (čo sa nestalo) uplynula dňa 27.12.2013. Strany zmluvy v súlade s článkom V časti III zmluvy kreovali právomoc Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, ktorý mal rozhodovať prípadné vzájomné spory vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Keďže žalovaní dobrovoľne neuspokojili splatnú pohľadávku žalobcu zo zmluvy o úvere, žalobca pristúpil k jej k vymáhaniu v rozhodcovskom konaní, a to návrhom z 28.2.2011. Rozhodcovský súd žalobe žalobcu vyhovel a rozsudok sa stal právoplatným dňa 1.2.2012 a vykonateľným dňa 4.2.2012. Nakoľko žalovaní dobrovoľne neplnili rozhodcovským rozsudkom uloženú povinnosť, žalobca sa návrhom zo 7.6.2012 domáhal núteného výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní. Uznesením Okresného súdu Nitra zo 4.2.2013, č.k. 5Er

703/2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu údajnej absencie materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, avšak uznesením Krajského súdu v Trnave z 28.11.2013 č.k. 10CoE/580/2013-74 bolo prvoinštančné rozhodnutie potvrdené.

2.4 V zmysle príslušnej hmotnoprávnej úpravy sa žalobca oprávnenne domnieva, že počas rozhodcovského konania premlčacia lehota v zmysle § 112 O.z. spočívala.

2.5 Až exekučný súd po názorovej zmene v doterajšej konštantnej súdnej praxi a v rozpore s právnym názorom rozhodcovského súdu vyhodnotil dojednanú rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z hľadiska esenciálnych princípov materiálneho štátu nie je akceptovateľný iný záver než ten, že počas rozhodcovského a následného exekučného konania premlčacia lehota spočívala. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 25.6.2009 spis. zn. I. ÚS 89/07, podľa ktorého súd nemôže klásť neprimerané nároky na účastníkov konania, ak od nich požaduje tak vysokú mieru predikcie súdnej judikatúry. Od účastníkov konania nie je možné očakávať, že vždy správne odhadnú legislatívny a judikatúrny vývoj a podriadia tomu všetky ďalšie procesné úkony. Premlčacia lehota preto počas rozhodcovského konania a následne exekučného konania spočívala, v dôsledku čoho bola žaloba z 23.7.2014 podaná včas, a to dokonca trojročnej premlčacej doby podľa O.z.. V tejto súvislosti poukázal na názor Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovený v rozsudku zo 1.6.2016 spis. zn. 231Cdo 19/2015, podľa ktorého premlčacia doba neplynie v dôsledku podania návrhu na zahájenie rozhodcovského konania bez ohľadu na to, či bolo rozhodcovské konanie začaté na základe platnej či neplatnej rozhodcovskej doložky.

3. Žalovaní odvolací návrh nepodali a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C.s.p.), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťal (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C.s.p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C.s.p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

5. Predmetom konania vo veci vedenej Okresným súdom Dunajská Streda pod spisovou značkou 14C/29/2016 je nárok žalobcu na zaplatenie 1.751,11 eur, riadneho úroku vo výške 9,80% ročne zo sumy 1.751,11 eur odo dňa 9.3.2012 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.751,11 eur od 9.3.2012 do zaplatenia a trovy konania s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného a to titulom vrátenia doposiaľ nesplateného úveru s jeho príslušenstvom, poskytnutého žalobcom ako veriteľom žalovaným 1/ a 2/ ako dlžníkom. Súd prvej inštancie takto uplatnený nárok žalobcu ako nedôvodný zamietol pre nemožnosť jeho priznania, z dôvodu jeho premlčania a v konaní vznesenej námietky premlčania žalovanými.

6. S prihliadnutím na obsah podaného odvolania, predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie správne vec právne posúdil (a to najmä zmluvu, z ktorej si uplatňoval žalobca nároky v tomto konaní a práva a povinnosti z nej plynúce podľa O.z. a správne určil začiatok a koniec premlčacej doby) a či konanie má inú vadu (odvolaním napádané rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov - súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami, tvrdeniami a dôkazmi žalobcu), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

7. Podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

8. Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Nakoľko tu však bol i nesúhlas žalobcu s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

9.1 Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd dodáva:

Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

9.2 Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nesprávnej aplikácii Občianskeho zákonníka na prejednávajúcu vec z dôvodu, že v prejednávanej veci išlo o „absolútny obchod“ uzatvorený podľa § 497 a nasledujúcich Ob.z., na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka ako aj z dôvodu, že v čase vzniku zmluvného vzťahu zmluvy upravené v Obchodnom zákonníku neboli spotrebiteľskými zmluvami podľa Občianskeho zákonníka, pričom do právnej úpravy Občianskeho zákonníka sa zaradili až s účinnosťou od 1.1.2008 a námietku, že žalovaní čiastkovými úhradami dlhu po zosplatnení úveru svoj záväzok voči žalobcovi v zmysle § 407 ods. 3 Ob.z. uznali, odvolací súd poukazuje na svoje závery a dôvody, na základe ktorých k takýmto záverom dospel uvedené v jeho uznesení z 23.10.2018 č.k. 26Co 244/2017-169, ktorým v tejto prejednávanej veci zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie a to bod 8.1 až 8.7 uznesenia.

9.3 Pokiaľ ide o námietku žalobcu o spočívání plynutia premlčacej doby uplatnenej pohľadávky v čase jej uplatnenia žalobcom pred Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie a v čase konania pred týmto súdom ako aj počas exekučného konania v zmysle § 112 O.z. odvolací súd uvádza:

Podľa čl. 2 ods. 1 a 2 C.s.p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (1). Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxi niet, je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (2).

9.4 Podľa článku 3 ods. 1 C.s.p., každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, a s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

9.5 V uvedenej súvislosti poukazuje odvolací súd na vysvetlenie obsahu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivito v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. S prihliadnutím na čl. 3 C.s.p. do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie.

9.6 Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení navzdory záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadreným v jeho uznesení sp.zn. III. ÚS 572/2017 z 20.9.2017, stotožniac sa s odlišným stanoviskom sudcu Rudolfa Tkáčika k tomuto rozhodnutiu, súvisiacim s posúdením otázky premlčania práva veriteľa po predchádzajúcom jeho uplatnení na rozhodcovskom súde zaujal právny názor, že podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaký účinok, ako keby bola žaloba podaná na súd, bez

ohľadu na platnosť alebo neplatnosť rozhodcovskej doložky, ktorá sa stáva predmetom posúdenia či už rozhodcovského súdu alebo všeobecného súdu.

9.7 Následne Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp.zn. II ÚS 149/2018 opätovne potvrdil svoj skorší záver, že neobstojí námietka veriteľa, že v zmysle ustanovenia § 112 Občianskeho zákonníka mu neplynula premlčacia doba v intervale, keď nárok z úverovej zmluvy uplatnil proti dlžníkovi v rozhodcovskom konaní (na základe neplatnej rozhodcovskej doložky) a následne v exekučnom konaní, nakoľko uvedenú skutočnosť nie je možné považovať za uplatnenie nároku na príslušnom orgáne a riadne pokračovanie v začatom konaní.

9.8 Nakoľko tento záver je v zmysle vyššie uvedeného potrebné považovať za jeho ustálenú rozhodovaciu prax, tak odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného rešpektujúc princíp právnej istoty a z neho plynúce právo sporovej strany očakávať rozhodnutie súladné s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, medzi ktoré nepochybne patrí aj Ústavný súd Slovenskej republiky, odkloniac sa od svojho prechádzajúceho právneho názoru vyhodnotil námietku žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie za nedôvodnú.

9.9 V konaní bolo nesporným, že žalobca vyzval žalovaných na okamžité splatenie úveru ku dňu 27.12.2010 a tak dňom nasledujúcim (28.12.2010) začala plynúť zákonná trojročná premlčacia doba. Nakoľko zo spisu vyplynulo, že žaloba bola podaná na súde 29.7.2014, právny záver súdu prvej inštancie o jej podaní po uplynutí premlčacej doby (uplynula dňa 28.12.2013) a nemožnosti priznania žalobcom uplatneného práva pre námietku premlčania vznesenú v konaní žalovanými je potrebné považovať za vecne správny. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, v prejednávanej veci nie je možné podľa ustálenej súdnej praxe uvažovať o zastavení plynutia premlčacej doby za čas, keď žalobca uplatnil nárok na rozhodcovskom súde a tento vydal aj rozsudok, ktorý však v exekučnom konaní bol vyhodnotený ako nulitný (nespôsobilý exekučný titul), keďže samotná rozhodcovská doložka v úverovej zmluve bola postihnutá absolútnou neplatnosťou, v dôsledku čoho rozhodca nemal právomoc rozhodnúť v rozhodcovskom konaní o uplatnenom nároku žalobcu. K otázke platnosti alebo neplatnosti rozhodcovskej doložky bol vyslovený právny názor v exekučnom konaní, preto s poukazom na ustanovenie § 194 ods. 2 C.s.p. bolo potrebné z rozhodnutia súdov o tejto otázke vychádzať, t.j. vychádzať z premisy, že rozhodcovská doložka v úverovej zmluve bola dojednaná neplatne a už nie je potrebné sa v tomto konaní relevanciou doložky zaoberať. Prvoinštančný súd v otázke právneho posúdenia premlčania nároku žalobcu podľa § 100 a § 103 Občianskeho zákonníka a v otázke spočívania premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka vo veci správne rozhodol a správny je jeho právny záver o premlčaní uplatneného nároku, v dôsledku čoho bol návrh zamietnutý. S poukazom na uvedené, bolo potrebné rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p.

10. Pokiaľ žalobca poukazuje v odvolaní na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR odvolací súd dodáva, že rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Ústavného súdu ČR a Najvyššieho súdu ČR pod pojem ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít v zmysle čl. 2 a 3 zásad C.s.p. nespádajú. Ak teda odvolateľ v odvolaní poukázal na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 23ICdo 19/2015 z 1.6.2016 ako na rozhodnutie spadajúce pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd pri riešení právnej otázky spočívania premlčacej doby v zmysle § 112 O.z. odklonil, tak uvedenú argumentáciu odvolateľa nemožno považovať za dôvodnú (tu pozri aj Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2017, sp.zn. 6Cdo/129/2017).

11.1 Žalovaní boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania.

11.2 O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 369 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

11.3 O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.)

12. K prijatiu tohto rozhodnutia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení a § 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je podľa § 421 C.s.p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C.s.p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).